

1 POSLEDNÍ METRY

Zvolna stoupám do kopce, jako už tolikrát v posledních několika dnech. Přesto je ale tenhle něčím jiný. Je totiž poslední. Na modré obloze už není ani stopa po těžkých dešťových mracích, ze kterých ráno vydatně pršelo, a i mlha už se dávno rozplynula. Jako by mi snad sama příroda chtěla zpříjemnit poslední kilometry mé cesty. Co pár minut potkávám menší skupinky i jednotlivce. Zamilovaný pár, rodinu na houbách, běžce i cyklisty. Neklamné to znamení toho, že můj cíl, Bratislava, je už tak blízko.

Vzdal jsem snahu zdravit každého. Tohle není ten typ lidí, jaké jsem poslední dny potkával na cestách a kteří se ochotně a bez zábran se mnou pouštěli do krátkých rozhovorů. Ptali se, odkud a kam že to jdu, kde spím, kolik denně ujdu nebo jak těžký mám batoh. Snad jen to děvče na kole, co se tak hezky usmálo, za ten pozdrav stálo.

Vychutnávám si ty poslední metry. Dávno pryč je první deštivá noc, kterou jsem strávil na lavičce mysliveckého posedu, jen o málo širší, než je stokoruna. Nevnímám ani vlhkost v botách, které se mi od včerejška nepodařilo vysušit.

V myšlenkách se znovu vracím k dnešnímu setkání s hostinským u Bílého kříže. K setkání, které se stalo vrcholným zážitkem mého dosavadního putování. Původně jsem se tam zastavil, jen abych zahnal žízeň limonádou, trochu si oddechl a nabral síly na poslední úsek cesty. Měl jsem ale obrovské štěstí a narazil na

člověka, který se neváhal podělit i o to málo, co sám měl. A tak se stalo, že jsem kromě sodovky dostal i panáka něčeho ostřejšího na zahrátí, novinový papír na vysušení bot a pár suchých rezervních ponožek. Strávil jsem s ním víc než hodinu v přátelském rozhovoru, a když jsme se loučili, sám sobě jsem slíbil, že mu ty ponožky jednou přivezu zpět. V tu chvíli jsem to ještě samozřejmě nevěděl, ale téměř přesně za rok jsem se měl k Bílému kríži vrátit a dostat tak svému slibu.

Z myšlenek mě vytrhnul hluk příjezdějícího kola, které se vyřítilo ze zatáčky. Ustupuji na okraj stezky a nechávám ho projet. Jezdec mi letmo pokývne hlavou na znamení díky. Jako bych snad měl jinou možnost než mu uhnout. Případná srážka by ani pro jednoho z nás neskončila dobře.

Netrvá to už moc dlouho. Poslední stoupání, poslední bloudění. Stezka se tu rozvětjuje do mnoha směrů, každý si tu chodí, jak chce. Není vlastně už ani potřeba sledovat značku. Cíl je takřka v dohledu. Stačí jít jen pořád nahoru. Stoupám po jednom z ušlapaných chodníků na asfaltovou silnici nedaleko televizního vysílače Kamzík. Na louce posedávají lidé, sluní se tu po včerejším zatazeném dni. Po silnici pomalu projíždí auto. Pro někoho je i těch pár metrů moc namáhavých a nechá se sem vyvézt. Radši o tom moc nepřemýšlím a snažím se soustředit jen sám na sebe. Dokázal jsem to! Dosáhl jsem cíle, o kterém jsem snil dlouhé roky.

Už ani přesně nevím, jak je to dlouho, co jeden můj dobrý kamarád přišel s touhle na první pohled hodně zvláštní myšlenkou. Dát se na pěší pochod z Kostelan, z vesnice, kde bydlím, do Bratislavy, hlavního města Slovenské republiky. Sto osmdesát kilometrů pěšky, bez jakékoliv předchozí zkušenosti s něčím podobným. Ten rok, kdy jsme chtěli náš plán původně realizovat, se to nakonec nepodařilo. Nastoupil jsem do nové práce a nedostal v létě dovolenou. Odložili jsme naši pout' na další rok, jenomže kamarád mezitím ztratil zájem a mně tak zbyl jen sen, který jsem si chtěl

splnit. Zároveň jsem ale byl přesvědčený, že sám jej zrealizovat nemůžu. A tak jsem hledal parťáka.

První pokus nevyšel. Na cestu jsem se vypravil se svým bratrem, ale po sto kilometrech jsme to vzdali. Naše nohy už toho měly dost. Cítil jsem velké zklamání, a protože můj bratr se mnou už druhý pokus absolvovat nechtěl, pustil jsem se do toho nedokončeného dobrodružství znovu sám. Teď, po šesti dnech a sto osmdesáti kilometrech stojím před branami svého cíle. Jistě, na hlavní vlakové nádraží ještě nějaký ten kilometr zbývá, ale nevím, co by se teď muselo stát, abych neuspěl.

Telefonuji domů a zároveň přemýšlím nad tím, jaké pocity zažívám. S překvapením zjišťuji, že se nedostavuje žádný pocit štěstí nebo euforie, který jsem tak trochu očekával. Zároveň se ale uklidňuji. Vždyť jsem přece několikrát sám říkal, že samotná cesta byla můj cílem. Nešlo jen o to někam dojít, ale vůbec o to jít.

V jednom z mnoha bufetů si dopřeji svou vrcholovou prémii v podobě dalšího půllitru sodovky a u rozcestníku, který se mi chvíli skrýval, opouštím červenou značku. Není to lehké loučení. Dělal mi společnost po celou dobu mého pobytu v Malých Karpatech. Teď už pokračuji po zelené, která mě povede stále z kopce až na hlavní vlakové nádraží. Chodník ještě chvíli vede lesem, násilně přetátým průsekem vedví kvůli sloupům elektrického vedení. Brzy už procházím ulicemi města. Tajné přání v podobě pořízení fotografie u značky s nápisem Bratislava bohužel zůstává nevyplněno. Na žádnou takovou jsem totiž nenarazil.

Ulice, která klikatě klesá do centra města, nabízí zajímavý kontrast. Po pravé straně milionářské vilky s betonovými ploty, vysokými někdy i několik metrů. Vypadají jako hradby oddělující dva světy. Ten vnitřní od toho venkovního. A opravdu, na druhé straně neudržovaná stráž, která se svažuje až k úzké silnici s jednosměrným provozem. Je porostlá křovím a vysokou travou, o kterou se jistě celý rok nikdo nestará. Plná odpadků, které sem

navál vítr nebo zahodila ruka pohodlného člověka. Pro někoho zkratka znamená cesta k popelnici příliš mnoho námahy navíc.

Korunu téhle podivné scénérii na hranici dvou světů nasazuje mladá maminka v luxusním černém voze, která se mě ptá na cestu na Kamzík. Značka zákazu vjezdu, kterou dole nepochybně musela vidět a kterou ignorovala, jí nejspíš nic neříká, a tak, navzdory mému pokusu s mapou v mobilním telefonu ji nasměrovat jinudy, pokračuje dál v jízdě do kopce zakázaným směrem. Koneckonců, cesta vede vzhůru, tak to by bylo, aby se na ten Kamzík nějak nedostala.

Pobaven touhle příhodou stojím o pár desítek minut později v prostorné hale bratislavského hlavního nádraží. Panuje tu čilý ruch, pořád někdo přichází a zase odchází. Vzduch je tu těžký a vydýchaný... A právě tady končí má šestidenní pout' slovenskou přírodou. Cíle bylo dosaženo, žádný nový na obzoru není. Nebo si to aspoň v tuto chvíli myslím. Ach, jak jsem naivní! Semínko s dalším nápadem už ve mně bylo zaseto a za pár dní začne klíčit.

2 TO MÍSTO

Pamatuji si den i místo, kdy jsem o Cestě hrdinů SNP slyšel poprvé. V noci byla bouřka a já z penzionu v Dobré Vodě vyrazil až někdy mezi osmou a devátou hodinou. Byl to čtvrtý den mé cesty do Bratislavy, a tak jsem si dopřál trochu luxusu a přespal pod střechou. Navíc jsem předchozího dne nachodil čtyřicet kilometrů, a tak se tahle zastávka na půli cesty vlastně docela hodila. Teď zpětně bych už svůj nocleh hodnotil spíš jako jakousi rozmařilost nebo zhýčkanost turisty – začátečníka.

Koupil jsem si v místním obchodě pečivo a loukou nad dědinou vyrazil směrem ke křížku, kde jsem díky svému předchozímu pokusu s bratrem věděl o lavičce s krásným výhledem do okolí, abych tam posnídal. Jak se záhy ukázalo, nebyl jsem sám, kdo měl tenhle nápad. Na lavičce seděl muž středního věku, jehož tvář ani jméno si už bohužel nepamatuji. Jediné, co mi utkvělo v paměti, bylo, že pracoval ve slovenské jaderné elektrárně. A právě tenhle člověk svým nevinným dotazem zasel to semínko, ze kterého pak vyklíčilo měsíc trvající putování po Slovensku a s trochou nadsázky mi i změnilo život:

„Ideš SNP?“

„Ne,“ zazněla moje odpověď, ve které byla zároveň skrytá i otázka. Neměl jsem tušení, co to je SNP. Přisedl jsem si a on mi ve stručnosti vysvětlil, že Cesta hrdinů Slovenského národního povstání je dálková turistická trasa, na kterou se mladí lidé už po